

Finanslov maa anses for lovgyldig, kan der dog indvendes mod forskellige af Udgifterne, at de ikke have Hjemmel i det oprindelig fremsatte Forslag til Finanslov for 1888—89. Der ved menes formodentlig, at de skulle ligge udenfor selve den foreløbige Finanslov, fordi de først ere fremkomne i Vædringsforslaget, fremsatte under Finanslovbehandlingen fra Regeringens Side, altsaa, at naar det i den foreløbige Finanslov hedder, at Posterne skulle være opførte paa det af Regeringen fremsatte Forslag til en Finanslov for det paagældende Aar, der ikke maa overstribes, saa have der ingen Hjemmel til at afholde de Udgifter, som vel ikke fandtes paa det oprindelige Forslag, men senere ere fremkomne ved Vædringsforslag stillede af de Herrer Ministre paa forskellige Stadier af Finanslovens Behandling. Dette Spørgsmaal have vi imidlertid udtømmende behandlet, den Gang Statsregnskabet for 1885—86 forelaa. Jeg tillod mig den Gang at udtale som min Formening, at det vistnok var naturligt at forstaa Loven paa den Maade, som Regeringen har forstaaet den, men at det ikke kunde nægtes, at det var noget, som lod sig omdisputere; det var da en Tvivl om Fortolkningen af, hvor vidt en eller anden Udgift faldt udenfor Loven, hvorfor der i saa Fald paa hvilede den paagældende Minister Ansvar; men det blev da et Spørgsmaal, der maatte afgøres af Rigsretten. — Saa anfører dernæst det ærede Mindretal, at der imod forskellige af Udgifterne kan gøres gældende, at de have været nægtede af Folketinget, uden at være vedtagne af Landstinget. Denne Indvending gaar altsaa ikke ud paa, at sige Udgifter falde udenfor Loven — det gøre de naturligvis ikke, naar de have været optagne i det oprindelige Lovforslag. Den gaar ud paa at benægte, at der i Henhold til en foreløbig Finanslov kan afholdes Udgifter, som ere nægtede af et af Tingene. Jeg kan nu ikke se, at der kan være nogen Tvivl i saa Henseende. Naar man først er overbevist om, at den foreløbige Finanslov er lovlig, saa maa man ogsaa komme til, at de Udgifter, der ere afholdte i Henhold til denne Lov, ere lovligt afholdte, selv om det er Ting, Folketinget har nægtet. Men dette Spørgsmaal har tidligere været drøftet, og jeg skal derfor ikke her komme videre ind paa det. — For det tredje siger det ærede Mindretal, at der findes adskillige Udgifter, som ere afholdte i Henhold til den foreløbige Finanslov, men som ikke have været „paatrængende nødvendige“ og derfor ikke ere tilstedelige. Det undrer mig noget, at det ærede Mindretal vil fremdrage dette nu;

thi har jeg forstaaet det ret ved en tidligere Behandling, saa er det netop en Ting, det den Gang ikke lagde Vægt paa. I forrige Samling, da vi behandlede Statsrevisionens Betænkning over Regnskabet for 1887—88, fandtes der i Udvalgets Betænkning en Bemærkning af Mindretallet med Hensyn til Latinskolen i Aalborg, som indeholdt den Indvending, at Skolen var for dyr. Under Behandlingen her i Tinget gjorde det ærede Mindretal derhos nogle Bemærkninger om, at man til Støtte for at opføre denne Skole havde gjort gældende, at det var paatrængende nødvendigt, da man ellers var udsat for, at man, hvis man ventede, ikke kunde finde nogen til Skolen egnet Byggegrund. Det ærede Mindretal havde imidlertid været i Aalborg, men havde der overbevist sig dels om, at der ikke var Mangel paa gode Byggegrunde, dels om, at den Byggegrund, paa hvilken Latinskolen var opført, ikke kunde siges at være heldig. Men saa siger det ærede Mindretal — jeg skal tillade mig at anføre det ordret, det er en enkelt Linie, som findes i Rigsdagstidenden for 1889—90, Landstingstidende Sp. 365 —: „Det er imidlertid ikke af den Grund, jeg har draget Sagen frem“. Det var altsaa ikke, fordi Sagen ikke var „paatrængende nødvendig“. Grunden var en anden, nemlig at Skolen havde været overmaade dyr, noget der muligvis gerne kan forholde sig rigtigt. Den Gang fandt altsaa det ærede Mindretal ikke, at der var Grund til at gøre Indvending, fordi de enkelte Udgifter ikke kunde anses for paatrængende nødvendige; nu har han derimod fundet Anledning til at fremdrage dette Synspunkt. Han stiller nu den Fordring til den foreløbige Lov, at de enkelte Udgifter, der afholdes, skulle være paatrængende nødvendige. Specielt fremdrager han dette Punkt ved enkelte af de Detailbemærkninger, han gør, saaledes ved Aalborg Latinskole, hvor han i Aar henter den paatrængende Nødvendighed eller Mangel paa paatrængende Nødvendighed fra et andet Punkt. Det samme er Tilfældet ved Udgifterne til Stads Højskole. Jeg kan nu ikke se, at dette er heldigt. Det er nemlig en uberegtiget Fordring til en foreløbig Lov, at enhver Bestemmelse, der findes i den, skal være paatrængende nødvendig. Det fordrer jo Grundloven slet ikke; den siger, at i paatrængende Tilfælde kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, udfærdige foreløbige Love. Der fordrer altsaa, at der skal være Trang til, at der Lovgives; det er Betingelsen for Lovens Udfærdigelse; men naar Loven saa kommer, fordrer der ingenlunde, at de enkelte